

Sophio Medoidze

The day after tomorrow
2019

exerpt

The dog was dying. It was dark brown with a miserable snoot, dry and wrinkled. His hind legs were tangled and his body curled in a semi circle, so that at first I could not see where the blood was coming from. On a closer inspection, both legs had multiple fractures and his left eye was bleeding (or was it the tears?). I could not see an immediate point of impact to his head.

I was bending down for some time now, examining the creature in great detail. When I lifted my head I felt dizzy, my blood was flowing to my temples and knocking against my skull vigorously. I have to point out that not even for one second did I feel pity or considered administering medical help (yes, yes, I am, I once was a doctor! but this is completely irrelevant; besides, my licence had been removed few years ago, when the government changed). Why should I have helped anyway? Even in an unlikely event of survival I had nothing to offer (I am indifferent, remember? I cannot even look after plants). To this day I remember few details: the dog's bleeding eye (left one), his calm face and a silence, not a single howl (that is why I stepped on his leg in the first place).

I turned around and tried to conjure in my ...s eye the images of my long anticipated departure from this wretched town. I see myself now, on a station platform, a leather satchel in one hand, a hat in the other, hurrying towards the train. This image was strangely soothing to my aching head. What was I thinking bending down like that? I am prone to a high blood pressure, I knew I was.

I just read what I have written. who am I kidding? The violence in me was never this complete. I was always in between, more towards the indifference, even apathy; some sort of relaxed attitude towards life, towards everything...An image of me lying on my back, eyes closed, floating, floating, floating, floating, floating in the Sea.

I barely walked for 100 meters when I turned around and started running. To my astonishment the dog was no longer there. I examined the ground with a torch (I always carry a torch in my waistcoat pocket) : no blood, not a single stain. The pavement was wiped clean by the morning snow, that has been melting slowly, slowly, slowly, silently. There was something disturbing in the sudden disappearance of the snow, as if the winter was in a rush. This morning my body, that stupid mechanism good for nothing except accurately measuring the temperature, already anticipated tonight's events, before I could even pronounce a sentence ' the snow is melting'.

I think I can stop here. I have not written everything but I feel that I have written enough. Besides there are the time constraints. The notes, I shall keep them, for the reasons you might find trivial.

სოფიო მელოიძე
 “ზეგ”
 2019
 ამონარიდი

ძალლი კვდებოდა.

ის მუქი ყავისფერი იყო, საცოდავი, გამომშრალი და დანაოჭებული ცხვირით. უკანა ფეხები გახლართოდა და მთელი სხეული ნახევარ წრედ მოკუმშვოდა, თავდაპირველად ვერც კი გაფარჩიე საიდან მოსდიოდა სისხლი. ახლო დაკვირვებისას აღმოვაჩინე, რომ ორივე ფეხზე რამოდენიმე მოტეხილობა ჰქონდა, მარცხენა თვალიდან კი სისხლი სდიოდა (თუ ეს ცრემლები იყო?). თავზე დარტყმის ადგილი უჩანდა.

უკვე კარგა ხანს ვიყავი ასე დახრილი, არსებას დეტალურად შევისწავლიდი. თავი რომ ავნიე, მაშინვე თავბრუ დამეხვა; სისხლი გიჟურად ჩქეფდა საფეთქლებში და ძლიერად ეხეთქებოდა თავის ქალის კედლებს. უნდა ვალიარო, რომ ერთი წამითაც კი არ შემცოდებია, და არც სამედიცინო დახმარების განევა გამივლია გულში (დიახ, დიახ, მე გახლავართ, მე ერთ დროს ვიყავი ექიმი! მაგრამ, ამას რა აზრი აქვს; მითუმეტეს, რომ ლიცენზია წლების წინ ჩამომართვეს, როცა ხელისუფლება შეიცვალა). ანდა, რატომ უნდა დავხმარებოდი? მისი გადარჩენის შემთხვევაშიც კი ვერაფერს შევთავაზებდი, (ხომ გახსოვთ, მე ვარ ინდიფერენტული, მცენარეებსაც ვერ ვუვლი). დღემდე მახსოვს მხოლოდ რამდენიმე დეტალი; ძალღის სისხლიანი თვალი (მარცხენა), მისი მშვიდი გამომეტყველება და სიჩუმე, ერთიც კი არ ამოუკვნესავს (ამიტომაც დავაბიჯე ფეხი შემთხვევით).

გამოვტრიალდი და შევეცადე ამ გაუბედურებული ქალაქიდან დიდი ხნის ნანატრი გამგზავრების სურათები წარმომედგინა ...-ს თვალში: ვხედავ ეხლა ჩემს თავს სადგურის პლატფორმაზე, ტყავის ჩანთა ერთ ხელში, ქუდი მეორეში, მატარებლისკენ მივდივარ. ეს სურათი უცნაურად ამშვიდებდა ჩემს ატკივებულ თავს. არა, მაინც რას ვფიქრობდი ასე რომ ვიხრებოდი? ხომ ვიცოდი, რომ მაღალი წნევისკენ ვარ მიდრეკილი!

ეხლა წავიკითხე გუშინ რაც დავწერე. ვის ვატყუებ? ძალადობა ჩემში არასდროს ყოფილა ასეთი სრულყოფილი. მე ყოველთვის ვიყავი სადღაც შუაში, უფრო ინდიფერენტულობისკენ, აპათიისკენაც კი. რალაცნაირი მოშვებული დამოკიდებულებით სამყაროს მიმართ: წარმოვიდგენ თვალეხ დახუჭული როგორ ვტივტივებ, ვტივტივებ, ვტივტივებ, ვტივტივებ ზღვაში.

ასი მეტრი არც მექნებოდა გავლილი, უცბად მოვტრიალდი და უკან გამოვიქეცი. ჩემდა გასაოცად ძარლი იქ არ დამხვდა. იქაურობა ფანრით კარგად მოვათვალაიერე (ყოველთვის დამაქვს ფანარი ჯიბით): არც სისხლი, არანაირი კვალი. ქვაფენილი საგულდაგულოდ მოენმინდა დილის თოვლს, რომელიც ნელა, ნელა, ნელა და ჩუმად დნებოდა. რალაც იყო შემადრწუნებელი თოვლის ასე უცაბედად გაუჩინარებაში, თითქოს ზამთარს სადღაც ეჩქარებოდა. ამ დილით ჩემი სხეული, ეს სულელი მექანიზმი, რომელიც ტემპერატურის აკურატულად გაზომვის გარდა არაფერში მარგია, უკვე წინასწარმეტყველებდა დღევანდელ ამბავს, ვიდრე მოვასწრებდი გამომეთქვა ფრაზა “თოვლი დნება”.

ვფიქრობ, შემიძლია აქ გავჩერდე. ყველაფერი არ დამინერია, მაგრა, ვგონებ საკმარისად დავწერე. ამას გარდა დროც შეზღუდული გვაქვს. ჩანანერებს მე დავიტოვებ, შენთვის ალბათ ტრივიალური მიზეზების გამო.

SOPHIO MEDOIDZE was born in USSR, brought up in the Republic of Georgia and lives in London. Medoidze works primarily with film, photography, writing and sculpture. Her work is marked by precarity and explores the poetic potential of uncertainty.

In her recent works Medoidze is interested in subverting traditional ethnographic forms through relatedness and humour. The desire for a community (both actual and imaginary) drives her mythopoetic narratives forward, as she probes and re-states the meaning of the word itself.

Medoidze's work has been shown, amongst others at Irish Museum of Modern Art, Foundation Vincent van Gogh Arles, Serpentine Cinema (solo presentation), LUX London, Kunstmuseum Luzern, Whitechapel Gallery and Tbilisi Art Fair.

სოფიო მედოიძე დაიბადა საბჭოთა კავშირში, გაიზარდა საქართველოს რესპუბლიკაში და ცხოვრობს ლონდონში. მედოიძე ძირითადად მუშაობს ფილმის, წერის და სკულპტურის მედიებში. მისი შემოქმედება ეხება მოულოდნელობაში არსებულ პოეტურ შესაძლებლობას.

ამჟამად ეთნოგრაფიული თხრობით არის დაინტერესებული, მოგონილი და ნამდვილი კოლექტიურობის შესაქმნელად.

სოფიო მედოიძეს ნამუშევრები ნაჩვენებია: ირლანდიის თანამედროვე ხელოვნების მუზეუმში, ვინსენტ ვან გოგის ფონდში, სერპენტინის კინოში, ლონდონი, (სოლო პრეზენტაცია), "ლუქსი" ლონდონი, ლუცერნის ხელოვნების მუზეუმი, უაითჩაპელის გალერეა, ლონდონი და თბილისის ხელოვნების ბაზრობა.